

در باره نویسنده
من آن مرغ مگس خوارم

وانگاری ماتای، برنده جایزه نوبل، داستان یک مرغ مگس خوار را تعریف می‌کند که پیشه‌ای را از نابودی نجات می‌دهد، در حالی که دیگر حیوانات کناری ایستاده‌اند و ابعاد بزرگ مشکل، آنها را در جایشان می‌خکوب کرده است. او خود را همان مرغ مگس خوار می‌نامد و فیلم این داستان با همین نام در فضای مجازی موجود است.

وانگاری ماتای؛ نماد صلح و محیط زیست و قهرمان الهام‌بخش روزگار ماست؛ نماد کسانی که از مشکلات نمی‌هراسند و سبز و صلح‌آمیز فکر کنند.

زندگی او به ما نشان می‌دهد که چگونه دختر کوچکی که در آوریل سال ۱۹۴۰ در کوهپایه‌های کوهستان کنیا به دنیا آمد، تحت تعلیمات درست پدر و مادرش توانست در جامعه نابرابر درس بخواند، نسبت به محیط اطرافش بی تفاوت نباشد، جهانی و فراتر از مرزها فکر کند، دانشگاه برود و به خاطر نجات زمین، تلاش کند و به دیگران امید بدهد. وانگاری در ۷۱ سالگی به دلیل بیماری سرطان درگذشت.

پس از آن رئیس‌جمهوری تصمیم گرفت یک پروژه بزرگ ساختمانی را در جنگل کارورا آغاز کند؛ پروژه‌ای که زندگی گونه‌های در معرض خطر میمون آبی و گراز رودخانه‌ای را تهدید می‌کرد. وانگاری محکم ایستاد و از دنیا خواست تا به نجات این جنگل کمک کنند، درختکاری را ادامه داد و رئیس‌جمهوری را مجبور کرد از تصمیم خود انصراف دهد. بعد از این پیروزی‌ها، مردان کنیا به او گفتند: «تو تنها مرد باقی‌مانده در اینجا هستی.»

اما مخالفت با رئیس‌جمهوری کار خطرناکی بود. وانگاری برای دولتی‌ها یک تهدید بود. او می‌دانست که رئیس‌جمهوری یک مرد قدرتمند است که به نیروهای پلیس دستور می‌دهد به معترضان شلیک کنند.

وانگاری بارها تحقیر شد، کتک خورد، آسیب دید و زندانی شد؛ اما کارش را رها نکرد و هر بار که آزاد شد برای گسترش آزادی و عدالت در کشورش تلاش کرد. رویای وانگاری این بود که بچه‌های کنیا بتوانند در آب تمیز و شفاف و زیر درختان در یک جنگل پهناور با اسباب‌بازی‌هایشان بازی کنند. او دوست داشت این بچه‌ها هر وقت گرسنه می‌شوند غذایی برای خوردن داشته باشند.

وانگاری می‌دانست برای نجات درختان باید چندین بار مبارزه کند. او حزب محیط‌زیست را ایجاد کرد و تلاش کرد تا رئیس‌جمهوری را از قدرت خلع کند.

کم‌کم درختانی که کاشته بودند، میوه دادند و وانگاری موفق شد سربازان را قانع کند که به تقویت دوستی میان قبایل کمک کنند.

رئیس‌جمهوری در سال ۲۰۰۲ سقوط کرد. رئیس‌جمهوری جدید او را به عنوان دستیار وزیر محیط‌زیست، منابع طبیعی و حیات وحش انتخاب کرد. زندگی تازه وانگاری که اکنون او را «مامان میتی» یا «مادر درختان» می‌نامیدند، آغاز شد. او اکنون قدرت داشت تا تصمیم‌گیری کند و کاری کند که کنیا کشوری باشد که در آن با زنان و مردان و درختان منصفانه رفتار می‌شود.

امروز تعداد درختانی که در کنیا هستند، خیلی بیشتر از آن میزانی است که وانگاری کاشته بود و دموکراسی هم در این کشور برقرار است. جنبش کمربند سبز هنوز از درختان حمایت می‌کند. وانگاری ماتای و طرفدارانش بیش از سی میلیون درخت کاشتند و هر روز افراد جدیدی به درختکاران کنیا اضافه می‌شوند. هشتم اکتبر سال ۲۰۰۴، جایزه نوبل صلح به وانگاری ماتای به خاطر بی‌شمار بذر امیددی که او کاشت، اهدا شد. او اولین زن آفریقایی بود که این جایزه را دریافت کرد.

